

и явится
весомо,
грубо,
зримо,
как в наши дни
вошел водопровод,
сработанный
еще рабами Рима.

De bună seamă tocmai pentru că nu concepea poezia altfel decât în raport cu utilitatea ei practică, socială, Maiakovski era irezistibil atras de oralitatea poeziei. El spunea :

« Poezia a încetat să fie doar văzută cu ochii. Revoluția a afirmat cuvîntul auzit, poezia ce se ascultă. Altădată doar membrii unui cerc restrîns aveau fericirea să-l audă pe Pușkin. Azi întreaga lume are parte de o atare fericire. Cuvîntul auzit devine din ce în ce mai necesar »²⁵.

Iar în poemul « În gura mare »:

Слушайте,
товарищи потомки,
агитатора,
горлана—главаря!

Și, în sfîrșit, nici anti-epigonismul lui Maiakovski nu poate fi înțeles în afara lozincii atotcuprinzătoare a « comenzii sociale ». În această ordine de idei, evident, trebuie să dăm la o parte excesele nihilisto-futuriste ale « poetului tribun » avînd atîtea puncte de contact cu teoriile proletcultiste. Deja în perioada L.E.F.-ului Maiakovski preciza că poeții epocii socialiste sînt datori să învețe de la clasici. Dar nu admitea nici o imitație servilă. Pentru Maiakovski noutatea era o condiție indispensabilă a calității în poezie. « Noutatea este obligatorie într-o operă poetică — citim în articolul « Cum se fac versurile? » — Materialul cuvintelor, combinațiile găsite de poet trebuie să fie mereu prelucrate.

Dacă pentru făurirea unor versuri s-au folosit cuvinte din vechiul arsenal, cantitatea lor trebuie să se găsească într-o strictă proporție cu cantitatea de material nou. Cantitatea și calitatea materialului nou hotărîsc dacă aliajul poate fi întrebuințat »²⁶.

Iar în altă parte:

« Noutatea, noutatea materialului și a metodelor este obligatorie pentru fiecare operă poetică »²⁷.

Într-un fel această cerință, formulată, după cum se vede, la modul cel mai imperativ, constituie puntea de legătură între ceea ce am putea numi convențional « estetica lui Maiakovski » (adică totalitatea principiilor estetice călăuzitoare) și versificația sa, mai larg: poezie, creația poetică, practica « industriei poetice ». Pentru a transforma orice în poezie, pentru a răspunde poetic oricărei « comenzi sociale », Maiakovski își încorda la maximum geniul creator, pentru a face să scapere în orice împrejurare scînteia noutății. Materialul de care dispunea, singurul din care și prin care noutatea se putea materializa, era cuvîntul. Iată de ce poezia lui Maiakovski ți se dezvăluie la o atentă cercetare ca o *muncă de titan* a poetului de a-și supune cuvîntul, de a-l obliga

²⁵ Vezi volumul citat, al lui Metcenko, p. 225.

²⁶ Despre munca scriitorului, p. 41.

²⁷ Ibidem, p. 77.